

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **M. K.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2014, č. j. MSK 88700/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce **je povinen** zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Ostravě na nákladech řízení 1.089,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 27.10.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2014, č. j. MSK 88700/2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Karviné ze dne 26.5.2014, č. j. MMK/074773/2014 o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce navrhl, aby věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce navrhl, aby zrušeno bylo současně i rozhodnutí správního orgánu I.

stupně. Žalobce namítal, že došlo k porušení jeho práva na projednání věci za jeho přítomnosti, tedy práva zaručeného v článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Uvedl, že správní orgán I. stupně jej předvolal k ústnímu jednání na 26.5.2014. Předvolání zaslal přímo jemu. Vzhledem k tomu, že dle § 34 odst. 2 správního řádu je správní orgán povinen doručovat pouze zástupci, a to s výjimkou případu, kdy musí zastoupený něco osobně vykonat, usoudil, že jeho účast u jednání je nutná, a že správní orgán má záměr provádět důkaz jeho účastnickou výpovědí. Žalobce se z jednání včas a řádně omluvil, důvodem omluvy byla blokáce páteře. Měl eminentní zájem být přítomen na ústním jednání, neboť měl zájem rozporovat provedené měření rychlosti. Správní orgán jeho omluvu nepřijal, a ani její nepřijetí žádným způsobem neodůvodnil. Dle jeho názoru je rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezákonné již z tohoto důvodu.

Žalobce dále uvedl, že se správní orgán nevypořádal dostatečně s jeho námitkami. Poukazoval na to, že již v řízení v prvním stupni namítal nesprávnou funkci měřícího zařízení, jež vyplývala z jeho nesprávného nastavení a v důsledku toho nedodržení úhlu odklonu radarového svazku od osy pohybu měřeného vozidla. Správní orgán I. stupně se s těmito námitkami žádným způsobem nevypořádal. Na místo toho zcela nepřezkoumatelně uvedl, že „ze svědecké výpovědi samotné, a to i s porovnáním s údaji v návodu k obsluze správní orgán zjistil, že měření proběhlo řádně dle návodu k obsluze“. Takové konstatování považuje zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné. Správní orgán nijak neuvedl, co měl svědek při výslechu říkat a jakým způsobem to prokazuje, že policista měřící zařízení nastavil podle návodu k obsluze. Žalovaný potom k odbornému posudku uvedl, že ten vyvrací svědecká výpověď policisty a že výpočty uvedené v posudku jsou nesprávné, založené na pouhém odhadu úhlu měření. Žalobce k tomu poznamenal, že uvedené osoby, tedy P. Š. a T. R. skutečně nejsou znalci z oboru měření rychlosti radarovým zařízením. Věcně je však radarové měření pouze fyzikálně technickým úkonem, který, jak je popsáno níže, není velmi komplikovaný z hlediska ustanovení a případných následků vadného ustavení. Bc. T.R. je absolventem Technické vysoké školy (Fakulty strojní ČVUT), která se právě fyzikou a matematikou ve značné části svého působení zabývá. Žalovaný uvedl, že úsečka reprezentující úhel měření byla odhadem načrtnuta. Při přečtení textu odborného posudku je však zřejmé, z jakých podkladů posuzovatel vycházel. První bod byl získán za pomoci polohy měřícího vozidla, která byla získána za pomoci velmi přesných souřadnic GPS a pro druhý bod byla použita pata sloupu veřejného osvětlení, která byla posuzovatelem zvýrazněna do místa měření. Dvěma body je spolehlivě definována přímka (a tím i úsečka – její část). Následně byl pomocí goniometrických funkcí spočítán úhel odklonu osy záznamového zařízení od osy pohybu měřeného vozidla a byl učiněn závěr, že bylo měřící vozidlo špatně ustaveno. Není tedy pravdou, že posuzovatel dospěl k výpočtu úhlu měření odhadem.

Žalobce považuje tvrzení správních orgánů, že jeho námitky spočívající v nesprávném úhlu měření byly vyvráceny výsledkem obsluhy měřícího zařízení, za zcela irrelevantní. Dle jeho názoru skutečnost, že nebyl dodržen úhel odklonu radarového svazku od osy pohybu měřeného vozidla, požadovaný návodem k obsluze měřícího zařízení, byl prokázán výpočtem v odborném posudku, přičemž ten prokazuje, že obsluha postupovala při měření, respektive nastavení měřícího zařízení nesprávně. Tato skutečnost plyne z toho, že úhel odklonu radarového svazku od osy pohybu měřeného vozidla prokazatelně dodržen nebyl. Dle žalobce je zřejmé, že pokud bylo

vozidlo špatně ustaveno a úhel svíraný osou radarové hlavy s osou měřeného vozidla byl menší, než jaký je předepsán k návodu k obsluze, dojde k změření vyšší rychlosti, než jakou se měřené vozidlo skutečně pohybovalo, neboť při násobení konstantním koeficientem pro úhel odklonu 22 stupňů, bude ale změřen větší Dopplerův posun. S ohledem na výše uvedené žalobce namítl nesprávně zjištěný skutkový stav, když jeho vina nebyla dostatečně prokázána. Namítal, že správní orgány rozhodly v jeho neprospěch na podkladě výstupu měřicího zařízení, které bylo užito v rozporu s návodem k obsluze. Vzhledem k tomu, že postup obsluhy v souladu s návodem k obsluze je obligatorní podmínka pro platnost ověření měřicího zařízení, namítal, že zařízení nebylo použito v souladu podmínkami ověření, tedy pro dané měření bylo ověření neplatné.

Žalobce rovněž namítal, že správní orgán I. stupně vznesl pochybnost o platnosti ověření měřicího zařízení, kdy považoval za nutné ověřit umístění metrologických značek měřicího zařízení podle návodu k obsluze. Prokazování souladu umístění těchto značek však provedl nedostatečně, neboť dle jeho názoru nelze přezkoumat postup, jakým správní orgán soulad umístění metrologických značek ověřoval. Správní orgán I. stupně provedl důkaz ohledáním měřicího zařízení nezákonně v nepřítomnosti žalobce. Toto prováděl dne 15.1.2014, a to mimo ústní jednání. Správní orgán I. stupně nijak neinformoval žalobce o tom, že zamýšlí provádět dokazování ohledáním a žalobci tak bylo upřeno právo být přítomen při dokazování. Správní orgán nadto uvedl, že fotodokumentace z ohledání měřicího zařízení není k dispozici. Žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemá oporu ve spise, tedy se nemohl ani ex post vyjádřit ke stěžejnímu důkazu, který oba správní orgány vyhodnotily v neprospěch žalobce.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce týkající se projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce žalovaný uvedl, že předvolání k ústnímu jednání obdržel jak sám žalobce, tak současně jeho zmocněnec. Tento postup žalovaný považuje za správný a v souladu se zákonem, přičemž na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 36/2010-58, z něhož citoval a dále na rozsudek téhož soudu č. j. 5 As 1/2010-76. Namítá-li žalobce, že předvolání mělo být doručeno pouze jeho zmocněnci, pak žalovaný uvedl, že v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu bylo předvolání zmocněnci žalobce doručeno. Bylo-li tedy (podle žalobce nad rámec zákona) doručeno současně také jemu samotnému, mohlo by snad jít o vadu řízení, nicméně o takovou vadu, která nemohla mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí a na práva žalobce, neboť žalobce nemohl být nijak zkrácen na svých právech tím, že mu bylo nadbytečně doručeno předvolání k ústnímu jednání. Žalovaný současně zdůraznil, že žalobce nebyl předvolán za účelem výsledku (provedení důkazu jeho výpovědí), nic takového z textu předvolání nevyplývá. Žalobce byl předvolán pouze k účasti u ústního jednání, které z povahy věci slouží k uplatnění procesních práv obviněného z přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 152/2014-30), v předvolání bylo výslovně uvedeno, že účast žalobce je nutná „k uplatnění jeho práv“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 36/2010-58), nikoli proto, že by měl být prováděn důkaz jeho výpovědí. Tento důkaz ostatně žalobce ani nenavrhoval, přičemž vzhledem k ostatním shromážděným důkazům (zejména snímek z rychloměru spolu s ověřovacím listem, oznámení přestupku sepsané na místě samém) je zjevné, že výslech obviněného nebyl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu.

Žalovaný konstatoval, že podmínkou projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je mimo jiné skutečnost, že obviněný byl řádně předvolán. Žalovaný měl vždy za to, že i v případě, že je obviněný zastoupen zmocněncem, musí být předvolání doručeno vždy také samotnému obviněnému. Judikatura Nejvyššího správního soudu vztahujícího se k této otázce (např. rozsudky č. j. 2 As 111/2011-56, č. j. 8 As 53/2013-37, č. j. 8 As 152/2014-30) přitom dovozuje, že tomu tak být nemusí, respektive, že ze zákona nevyplývá, že by předvolání k ústnímu jednání muselo být doručováno také obviněnému, je-li v řízení zastoupen. Z judikatury Nejvyššího správního soudu shora uvedené také vyplývá, že je-li obviněný zastoupen zmocněncem, není vadou řízení, jestliže je k ústnímu jednání předvolán pouze zmocněnec, a nikoli také obviněný. Věc se má tedy opačně, než naznačuje žalobce. Nejvyšší správní soud totiž nedošel k závěru, že obviněný předvolán být nesmí, nýbrž naopak považoval za správný postup, kdy je obviněný předvolán i v případě, že má zmocněnce; nicméně v některých případech – kdy to nemohlo mít vliv na zjištění skutkového stavu – akceptoval i předvolání samotného zmocněnce bez současného předvolání obviněného. V přezkoumávaném případě nebyl žalobce k věci slyšen, neboť se k ústním jednáním nařízeným na den 12.12.2013 ani na den 15.1.2014 bez omluvy nedostavil. Prvostupňový správní orgán následně vydal dne 16.1.2014 rozhodnutí, které žalovaný zrušil z jediného důvodu – nepřezkoumatelnosti závěru správního orgánu vztahujícího se k důkazu ohledáním rychloměru. Situace se nicméně nezměnila v tom směru, že by nezbytně odůvodňovala opatření důkazu výpovědi žalobce. Při pokračování v řízení po vrácení věci prvostupňový správní orgán nařídil konání ústního jednání na den 26.5.2014. Účelem jednání však nebylo žalobce k věci vyslýchat a takto nebyla písemnost formulována. Předvolání bylo doručeno jak zástupci žalobce, tak i žalobci. Žalobce tedy nebyl předvolán za účelem provedení důkazu jeho výpovědi, nýbrž vyrozumíván o konání ústního jednání tak, aby bylo vyhověno zákonným podmínkám pro případné projednání věci v nepřítomnosti. Neúčast žalobce na jednání ovšem zásadně v projednání věci nebránila a veškerá práva mohl uplatnit prostřednictvím zmocněného zástupce. Žalovaný uvedl, že si je vědom věty první ust. § 59 správního řádu, podmínku předvolání však chápal v kontextu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a nedomnívá se, že předvolání osoby, jejíž osobní účast při úkonu v řízení není k provedení úkonu nutná, by mělo automaticky vyvolat vadu mající vliv na zákonnost následného rozhodnutí. Nikoli nezbytné předvolání může být snad shledáno nesprávným úředním postupem, žalovaný ale nevidí, že by tím byla práva účastníka krácena, respektive, že by účastník měl méně práv, než kdyby se o konání jednání dozvěděl jen prostřednictvím zástupce, potažmo, že doručení předvolání či vyrozumění o nařízeném jednání také účastníkovi, by mělo negativně postihnout veškerá skutková zjištění.

Námítka žalobce o nepřijetí omluvy a nezdůvodnění postupu správního orgánu neodpovídá protokolu o jednání ani odůvodnění prvostupňového a žalovaného rozhodnutí, neboť omluva byla akceptována a hodnocena jako řádná, přítomnost zastoupeného žalobce u ústního jednání nicméně nebyla nutná, a tak správní orgán projednal věc v nepřítomnosti obviněného. Veškerá práva mohl žalobce realizovat prostřednictvím zmocněného zástupce, což ostatně v řízení činil. Na právu vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, nebyl žalobce v žádném případě krácen. Žalobní tvrzení o eminentním

zájmu být přítomen ústnímu jednání může těžko působit věrohodně, když se žalobce bez jakékoliv omluvy k předchozím jednáním nedostavil. V daném případě neúčast žalobce na ústním jednání za existující důkazní situace cíl řízení ohrozit nemohla.

K nevypořádání se s námitkami ohledně nesprávnosti měření žalovaný uvedl, že opakované odvolání žalobce bylo blanketní a žádné odvolací důvody žalobce nedoplnil ani v dodatečné lhůtě na výzvu správního orgánu. Žalovaný proto jen stručně zhodnotil odborný posudek a konstatoval, že prvostupňový správní orgán se s námitkami vypořádal. Posudkem, jehož celá podstata spočívá v rozporování úhlu měření, se prvostupňový správní orgán zabýval na straně 3 a 4 svého rozhodnutí a žalovaný ve shodě s tím nemá nejmenší důvod ustoupit z hodnocení, že i laickým posouzením je zjevné, že úhel měření, respektive načrtnutá úsečka byly dosazeny odhadem. Slovy prvostupňového rozhodnutí je určení osy snímku evidentně mylné, neboť osa snímku je vždy ve středu snímku; posudek předložený žalobcem však zcela chybně určil tuto osu podle „středu“ měřeného vozidla, tedy již výchozí předpoklad pro posudek je určen naprosto nesprávně. Uvedl-li žalobce v žalobě, že pro druhý bod byla použita pata sloupu veřejného osvětlení, která byla posuzovatelem zvýrazněna do místa měření a že tento sloup je možno na fotografii z měření jasně vidět v pozadí měřeného vozidla a stojí v jejím prostředku, žalovaný uvedl, že při prostém pohledu na snímek je na první pohled zřejmé, že předmětný sloup se uprostřed – tj. v ose snímku nenachází, nýbrž je nalevo od pomyslné svislé osy snímku. Při zanedbání všeho ostatního zpracovatel „vytyčil“ úhel kamery, z něž pak odvozoval úhel radarové hlavy, zjevně vadně. Provedený výpočet je tudíž pouhým odhadem v důsledku pouhého odhadu, nadto nesprávného, vstupních hodnot. Veškerá další argumentace žalobce se tím stává bezpředmětnou. Kromě toho žalovaný poznamenal, že tvrdí-li žalobce, že úhel mezi osou radarové hlavy a osou měřeného vozidla byla menší, než předepsaných 22 stupňů, pak dosazením menší hodnoty úhlu do vzorce prezentovaného v posudku by naměřená rychlost byla nižší, než rychlost skutečná, důsledek chybného nastavení rychloměru by byl tedy přesně opačný, než žalobce tvrdí a byl by žalobci ku prospěchu. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 187/2014-62 není příléhavý, neboť v nyní přezkoumávaném případě je snímek pořízený rychloměrem standardní, velmi vysoké kvality, zachycující vozidlo v celém objemu. Provedené měření rychlosti nebylo žádnou reálnou námitkou zpochybněno, o zjištěném skutkovém stavu důvodné pochybnosti nepanují.

Žalovaný dále konstatoval, že v řízení nevznikla důvodná pochybnost o tom, že by rychloměr nebyl způsobilý k měření v důsledku poškození či absence úředních značek. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že ohledáním chtěl předejít návrhům na dokazování vzneseným v odvolání. Není pak pravdou, že ohledání bylo provedeno mimo ústní jednání. Stalo se tak při řádném nařízeném ústním jednání dne 15.1.2014, k němuž se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili. Zákon nestanoví povinnost provádět důkaz ohledáním odděleně od jiných důkazů, ani povinnost vyjmenovat v předvolání všechny důkazy, jejichž provedení připadá při ústním jednání v úvahu. Konečně, nesprávnost provedeného ohledání shledal žalovaný v předchozím zrušujícím rozhodnutí sám i bez námitek žalobce, proto zavázal prvostupňový správní orgán stav napravit. Jelikož již ohledání nebylo možno opakovat, neboť v mezidobí došlo ke změně stavu ohledávané věci, bylo ohledání nahrazeno dokumentem, který o zjišťované skutečnosti – přítomnosti úředních značek – může vhodně vypovídat. Závěr o „právní“ způsobilosti rychloměru byl činěn na podkladě důkazu listinou (nikoli na podkladě důkazu ohledáním), v níž autorizované metrologické

středisko potvrzuje, že při přejímce rychloměru nebylo zjištěno žádné poškození úředních značek ani jiná závada, která by mohla způsobit nepřesnost měření či zapříčinit porušení zákonných požadavků na stanovená měřidla.

Krajský soud předně konstatuje, že plná moc, kterou žalobce pro toto řízení udělil advokátu Mgr. Jaroslavu Topolovi dne 15.1.2014 zanikla v souladu s § 28 odst. 3 o.s.ř. zákona č. 99/1963 Sb., aplikovaného na základě § 64 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., v pl. znění, dnem kdy soudu byla předložena plná moc, kterou žalobce pověřil zastupováním jiného zmocněnce, a to pana P. K., k čemuž došlo u jednání před krajským soudem dne 28.7.2015. Okolnost, že plná moc ze dne 27.7.2015 udělená žalobcem panu P. K., byla jen prostou plnou mocí (byla udělena jen k zastupování na jednání dne 28.7.2015), není rozhodná. Z ust. § 28 odst. 3 o.s.ř. vyplývá, že zvolí-li si účastník jiného zástupce, platí, že tím také vypověděl plnou moc dosavadnímu zástupci (viz též komentář k občanskému soudnímu řádu, 1. vydání rok 2009 vydavatelství Beck). K jednání dne 8.9.2015 se žalobce nedostavil, přestože předvolání k jednání mu bylo doručeno řádně a včas dne 31.8.2015. Soud proto v souladu s ust. § 49 odst. 1, 3 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., v pl. znění jednal a rozhodl ve věci v nepřítomnosti žalobce. Pro úplnost krajský soud uvádí, že od data 29.7.2015 žalobce již zastoupen nebyl.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 27.10.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zástupce dne 26.8.2014 (26.10.2014 byla neděle, konec lhůty tak připadl na pondělí 27.10.2014 - § 40 odst. 3 s.ř.s.).

U jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.

Ze správních spisů žalovaného a Magistrátu města Karviné byly zjištěny následující skutečnosti. Dne 10.10.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 10.10.2013 v 16:47 hodin v Karviné na ulici Ostravská, u HZS, směr Ostrava, porušil žalobce – řidič motorového vozidla značky Mercedes Benz, RZ X § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., který omezuje rychlost jízdy v obci na 50 km/h. Žalobci byla naměřena rychlost jízdy 86 km/h, po odečtení tolerance ± 3 km/h do 100 km a dále ± 3 % nad 100 km/h stanovené výrobcem, byla rychlost jízdy 83 km/h. Měření rychlosti jízdy bylo provedeno radarem Ramer 10C. Žalobce je tak důvodně podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Totožnost žalobce byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu označených čísel. Žalobce se nevyjádřil a oznámení přestupku nepodepsal. Oznámení sepsal policista pprap. P.Š. a jako svědek je uveden pprap. J. V. S oznámením přestupku koresponduje úřední záznam policisty pprap. Bc. P. Š. ze dne 10.10.2013, v němž je dále konstatováno, že obsluhu radarového zařízení Ramer 10C prováděl uvedený policista, přičemž měřící zařízení bylo ustaveno dle návodu výrobce. Součástí spisu je záznam o

přestupku, včetně fotodokumentace vozidla s detailem registrační značky změřeného vozidla. Záznam o přestupku obsahuje údaje o místě, čase, rychlosti vozidla s označením registrační značky vozidla X, výrobního čísla rychloměru Ramer 10C 12/0027, číslo snímku z měřiče 2489. Součástí spisu je dále ověřovací list č. 39/13 autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s. ze dne 1.3.2013 s platností do 28.2.2014 - výrobní číslo měřidla 12/0027, dále spis obsahuje osvědčení policisty Bc. P. Š., který prováděl měření, k obsluze měřícího zařízení Ramer 10C a výpis evidenční karty řidiče.

Dne 24.11.2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o předmětném přestupku spolu s předvoláním k ústnímu jednání na 12.12.2013. Žalobci bylo sděleno, že je obviněn z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, a to v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 silničního zákona, neboť dne 10.10.2013 kolem 16:47 hodin v obci Karviná na ulici Ostravská u Hasičské zbrojnice jako řidič vozidla Mercedes, RZ X překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním předpisem na 50 km/h o více jak 20 km/h, kdy mu byla naměřena rychlost 86 km/h s tolerancí ± 3 km/h, minimálně tedy 83 km/h, přičemž tento přestupek spáchal v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců podruhé. Žalobci bylo dáno kromě jiného poučení dle § 74 odst. 1, § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a dále dle § 36 odst. 3 správního řádu, § 59 správního řádu. Z protokolu o ústním jednání ze dne 12.12.2013 vyplývá, že se k ústnímu jednání dostavil toliko zmocněnec žalobce pan K. S. Správní orgán I. stupně seznámil zmocněnce žalobce se spisovým materiálem a provedl důkaz listinami, a to záznamem o přestupku, oznámením přestupku sepsaným na místě, ověřovacím listem, výpisem z evidenční karty řidiče a zmocněnci žalobce byla nabídnuta možnost nahlédnout do spisového materiálu, čehož využil a na jeho žádost mu správní orgán vyhotovil kopie spisového materiálu, které zmocněnec žalobce u téhož ústního jednání převzal. K věci samé zmocněnec žalobce namítal, že fotografie dle jeho názoru nevypadá standardně, působí na něj tak, že nebyl dodržen úhel měření. Správní orgán I. stupně ústní jednání odročil na 15.1.2014 za účelem předvolání svědků a doplnění spisového materiálu s odkazem na důkazní návrhy zmocněnce žalobce. Termín ústního jednání vzal zmocněnec žalobce na vědomí. Správní orgán I. stupně k ústnímu jednání dne 15.1.2014 předvolal žalobce. Shodně jako v předchozím předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci sděleno, v jaké věci je předvolán, byla mu dána poučení dle § 59, § 36 odst. 3, § 33 správního řádu, § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 73 odst. 2 téhož zákona. Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno dne 2.1.2014. K ústnímu jednání byli předvoláni také svědci policisté P.Š. a J. V.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 15.1.2013 vyplývá, že se žalobce ani jeho zmocněnec k ústnímu jednání nedostavili. Policista P. Š. po poučení podle § 55 správního řádu jako svědek uvedl, že po celou dobu od změřeného vozidla je měli na dohled. Co se týče samotného měření, svědek uvedl, že před jednotlivými měřeními každý den se provádí simulace měření přes měřící jednotku. Jedná se o samokontrolu přístroje. Vozidlo Passat má zabudovány měřiče tlaku v pneumatikách, při poklesu tlaku je řidič upozorněn. Na místě měření nebyly žádné překážky před vozidlem, nebylo tam nic, co by způsobovalo odraz. Před měřením policisté vozidlo ustavili do rovnoběžné polohy s osou vozovky dle návodu k obsluze. Svědek J.V. kromě jiného uvedl, že před jízdou kontroloval vozidlo, stav pneumatik tak, aby vozidlo bylo v pořádku, před měřením s kolegou vozidlo ustavili do rovnoběžné polohy s vozovkou a poté začali s měřením.

V rámci ústního jednání správní orgán I. stupně provedl ohledání rychloměru v předmětném vozidle policie a provedl fotodokumentaci. Téhož dne 15.1.2014 pak správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným, že se dopustil předmětného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 4.10.2014, č. j. MSK 24238/2014 uvedené rozhodnutí zrušil a věc správnímu orgánu I. stupně vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaný jako podstatnou vadu, která měla vliv na správnost skutkových zjištění, shledal hodnocení důkazu – ohledání neporušenosti metrologickým značek s tím, že v napadeném rozhodnutí správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že bylo provedeno ohledání rychloměru v předmětném vozidle policie, kdy zjistil, že jsou zde neporušené metrologické značky – 8 na počítači, 2 pod kamerou a 1 na radarové hlavě. Následně porovnal jejich počet a umístění dle návodu k obsluze a zjistil, že na radarové hlavě mají být značky dvě. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že nemá pochybnost, že tam jsou dvě značky, neboť při ohledání předem nevěděl, kolik značek hledat a k radarové hlavě zezadu je špatný přístup a že značka musela být přehlédnuta. Žalovaný uvedl, že tímto postupem sám správní orgán vznesl pochybnost o způsobilosti měřicího zařízení, aniž by toto bylo v řízení na prvním stupni namítáno s tím, že závěr, na jehož základě je odvozena přítomnost druhé značky na hlavě radaru, je zcela nepřezkoumatelný a založen na spekulaci správního orgánu a nikoli výsledku přímého pozorování, což je imanentní účel ohledání. Žalovaný uzavřel, že tímto postupem byla do řízení vznesena důvodná pochybnost, kterou nelze odstranit bez doplnění dokazování a uložil správnímu orgánu I. stupně, aby doplnil dokazování o srovnání metrologických značek na radaru tak, jak je uvedeno v návodu, se skutečným stavem. K odvolání přiloženému „odbornému vyjádření“ žalovaný uvedl, že se nejedná o znalecký posudek ani znalecké vyjádření a že z tohoto důvodu nebude správní orgán I. stupně provádět touto listinou důkaz, ale bude na něj v dalším řízení reagovat jako na námítky obviněného.

V dalším řízení správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání na 26.5.2014, k němuž se shodným poučením jako v předchozích předvoláních k ústnímu jednání poučil žalobce dle výše citovaných ustanovení správního řádu a zákona o přestupcích. Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou a zmocněnci žalobce Mgr. Jaroslavu Topolovi bylo předvolání k ústnímu jednání doručeno do datové schránky dne 29.4.2014. Před ústním jednáním bylo do spisu doručeno autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s. Kunovice, a to J. H., vedoucím AMS, metrologem I. kvalifikačního stupně v oboru silničních rychloměrů, vyjádření ze dne 25.4.2014, podle něhož zařízení Ramer 10C, výrobního čísla 12/0027 bylo ověřeno dne 28.2.2014 a byl vystaven ověřovací list č. 33/14. Při přejímce na ověření nebylo zjištěno žádné poškození metrologických značek a ani žádná jiná závada, která by mohla způsobit nepřesnost měření či zapříčinit porušení zákonných požadavků na stanovená měřidla.

Před ústním jednáním, a to dne 23.5.2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce. Žalobce uvedl, že se nemůže dostavit k ústnímu jednání dne 26.5.2014, jelikož utrpěl poranění krční páteře. Omluvu z ústního jednání doložil lékařskou zprávou ze dne 21.5.2014, z níž vyplývá, že žalobci byla diagnostikována těžká statodynamická blokáda C páteře – CC syndrom. Žalobci byl doporučen klidový režim, ležet, nechodit.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 26.5.2014 vyplývá, že se k ústnímu jednání žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, zmocněnec žalobce advokát Mgr. Jaroslav Topol neúčast neomluvil. Správní orgán konstatoval dosavadní obsah spisového materiálu a provedl listinný důkaz, a to vyjádřením autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s., poté dokazování prohlásil za ukončené a před vydáním rozhodnutí ze dne 26.5.2014 již spis o žádné další podklady nedoplňoval. Ve spise je rovněž úřední záznam ze dne 26.5.2014 o tom, že fotografie z ohledání ze dne 15.1.2014 z technických důvodů nejsou k dispozici.

Rozhodnutím Magistrátu města Karviné ze dne 26.5.2014, č. j. MMK/074773/2014 byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 10.10.2013 kolem 16:47 hodin v obci Karviná na ulici Ostravská u Hasičské zbrojnice jako řidič vozidla Mercedes Benz, RZ X překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h o více než 20 km/h, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy 86 km/h, po odečtení tolerance ± 3 km/h, přičemž tento přestupek spáchal v období 12 po sobě jdoucích měsíců podruhé. Svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil uvedeného přestupku, za který mu byla uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Současně žalobci byla uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti rozhodnutí Magistrátu města Karviné ze dne 26.5.2014 podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce včas odvolání, které neobsahovalo žádné odvolací důvody. Usnesením ze dne 13.6.2014, které bylo zástupci žalobce advokátu Mgr. Jaroslavu Topolovi doručeno 16.6.2014 byl zmocněnec žalobce vyzván, aby ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto usnesení doplnil odvolání, byl poučen též o tom, jak má odvolání doplnit. Na uvedené usnesení nebylo reagováno.

Žalovaný o odvolání rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 26.8.2014, č. j. MSK 88700/2014. Odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Karviné potvrdil.

Soud neprovedl důkaz vyjádřením společnosti RAMET, a.s. obsaženým ve spise Městského úřadu Rožnov p. Radhoštěm navrženým zástupcem žalobce u jednání dne 28.7.2015 s tím, že není podstatné, že vyjádření výrobce, na které odkazuje, bylo sepsáno k jinému měření, neboť dle jeho názoru je podstatné, že bylo sepsáno k měření provedenému stejným typem rychloměru, k čemuž zmocněnec žalobce dále uvedl, že tento důkaz navrhuje provést k vyvrácení tvrzení žalovaného o tom, že předmětný rychloměr vždy měří správně. Uvedený důkaz soud neprovedl proto, že se nevztahoval k měření rychlosti v projednávané věci a soud proto považoval tento důkaz za nadbytečný. Ve vztahu k měření rychlosti vozidla žalobce rychloměrem Ramer 10C, výrobního čísla 12/0027 dne 10.10.2013 v 16:47 hodin soud vyžádal odborné vyjádření společnosti RAMET a.s. Kunovice, a to s ohledem na žalobní námitku žalobce, že při

měření rychlosti vozidla žalobce nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze a k námitce, že radar nebyl řádně ustaven. Z vyjádření autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s. Kunovice bylo zjištěno, že na záznamu z měření rychlosti č. 2489, který byl proveden dne 10.10.2013 v 16:47 hodin radarovým rychloměrem Ramer 10C, výrobní číslo 12/0027, nejsou žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že radar nebyl použit v souladu s návodem k obsluze. Prostor anténního svazku je při zvoleném zoomu kamery 40 mm vyznačen červeně. Měřené vozidlo je na snímku umístěno v poloze odpovídající ustavení radaru dle návodu k obsluze. Autorizované metrologické středisko učinilo závěr, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Odborné vyjádření za autorizované metrologické středisko podal Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o přestupku koná správní orgán I. stupně ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ust. § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodu správnímu orgánu omluvit.

Co se týče žalobní námitky žalobce o projednání přestupku dne 26.5.2014 v jeho nepřítomnosti, krajský soud uvádí, že podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z výše konstatovaného obsahu správního spisu Magistrátu města Karviné vyplývá, že k ústnímu jednání nařízenému na den 26.5.2014 byli žalobce a jeho zástupce řádně předvoláni. Za podstatnou a rozhodnou soud považuje tu skutečnost, že neúčast u ústního jednání řádně omluvil toliko žalobce, nikoli ovšem též jeho zástupce. Ten neuvedl žádný důvod, který by jemu osobně znemožňoval účast na uvedeném ústním jednání, přitom zástupce žalobce mohl a měl vykonávat všechna práva v předmětném přestupkovém řízení za žalobce ve smyslu § 34 odst. 1 správního řádu. Krajský soud proto zastává názor, že správní orgán mohl věc projednat u jednání dne 26.5.2014 v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, který ač byl řádně předvolán, se bez náležité omluvy k ústnímu jednání nedostavil. Z textu předvolání k ústnímu jednání (jak byl rovněž shora citován) nevyplývá, že by správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání za účelem provedení důkazu jeho výpovědi. Soud má za to, že správní orgán postupoval v souladu s ust. § 59 správního řádu. Soud zastává názor, že osobní účast žalobce u jednání nebyla nezbytná pro zachování jeho práv, neboť, jak výše uvedeno, byl zastoupen zmocněncem, jehož prostřednictvím svá práva a povinnosti v řízení vykonávat měl a mohl. Ani žalobce sám důkaz svou výpovědí nenavrhoval. Soud se rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného, že vzhledem k ostatním shromážděným důkazům výslech žalobce nebyl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu.

Podle ust. § 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevyplyvá-li se zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu, správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Krajský soud neshledává důvodnými námitky žalobce o nedostatečném zjištění skutkového stavu. Rozhodujícími důkazy o spáchání přestupku žalobcem byl ve spojitosti se záznamem o přestupku snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky vozidla žalobce. Tatáž listina obsahuje dále údaje o měřeném vozidle (registrační značku, druh vozidla), stejně tak údaje o použitém měřicím zařízení RAMER 10C. Ze záznamu z radarového měření je patrné výrobní číslo radaru RAMER 10C 12/0027, k němuž se vztahuje ověřovací list s platností do 28.2.2014, deklarující, že radar měl požadované metrologické vlastnosti. Skutečnost, že rychloměr nebyl poškozen a měl všechny úřední značky, a neměl ani žádnou jinou závadu, která by mohla způsobit nepřesnost měření či zapříčinit porušení zákonných požadavků na stanovená měřidla, bylo prokázáno listinným důkazem, a to vyjádřením autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s. Kunovice ze dne 25.4.2014. K námitce žalobce, že stran ověření umístění metrologických značek měřicího zařízení správní orgán prováděl ohledání mimo ústní jednání dne 15.1.2014, krajský soud uvádí, že ohledání nebylo provedeno mimo ústní jednání, nýbrž u jednání dne 15.1.2014, k němuž byli žalobce a jeho zástupce řádně předvoláni, ovšem bez omluvy se nedostavili, jak plyne z výše uvedeného zjištění ze správního spisu správního orgánu I. stupně. Za podstatnou považuje soud tu skutečnost, že správní orgán nevycházel z důkazu ohledáním měřicího zařízení, nýbrž z listinného důkazu, a to již citovaného vyjádření autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s. Ve spise je rovněž založeno osvědčení prokazující, že policista P.Š., který prováděl obsluhu měřicího zařízení, byl oprávněn k jeho ovládání. Postup měření v souladu s návodem k obsluze byl prokázán rovněž výpovědí svědků – policistů pprap. Bc. P. Š. a pprap. J V.

Soud rovněž nesouhlasí s námitkami žalobce, že se správní orgány řádně nevypořádaly s jeho námitkami o nesprávné funkci měřicího zařízení, která dle jeho názoru vyplývala z nesprávného nastavení měřicího zařízení a v důsledku toho nedodržení úhlu odklonu radarového svazku od osy pohybu měřeného vozidla. Správní orgán I. stupně se s těmito námitkami vypořádal včetně závěrů z žalobcem předloženého tzv. odborného posudku, jehož zpracovateli jsou T. R. a P. Š. Správní orgán I. stupně podrobně na straně 3 a 4 odůvodnil své úvahy, proč považuje závěry z tohoto odborného vyjádření za nesprávné a na základě jakých zjištění dospěl k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty probíhal v souladu s návodem k obsluze, respektive, že naměřená rychlost byla skutečnou rychlostí měřeného vozidla a že úhel měření byl správný. Žalovaný se s těmito závěry správního orgánu I. stupně

ztotožnil. Poukázal na to, že zpracovatelé „odborného vyjádření“ T. R. a P. Š. nejsou znalci, osoba jménem P. Š. je držitelem živnostenského oprávnění pro výkon volné živnosti, poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků, přičemž zdůraznil, že z ust. § 25 odst. 1 živnostenského zákona vyplývá, že pro výkon volné živnosti zákon nevyžaduje prokázání odborné ani jiné způsobilosti, čemuž odpovídá i odborná kvalita předmětného vyjádření s tím, že i laickým posouzením je zřejmé, že úhel měření, respektive načrtnutá úsečka byla dosazena odhadem. Uvedl také, že proti tomuto stojí svědecká výpověď policisty, který měření prováděl a popsal, jakým způsobem měřicí zařízení nastavil. Žalovaný zdůraznil také to, že nelze odhlédnout od skutečnosti, že moderní měřicí zařízení jsou v podstatě automatizovaná zařízení a při detekci chyby není vozidlo změřeno nebo se neprovede jeho záznam. S těmito závěry se soud zcela ztotožňuje. Nad to námitky žalobce o nesprávném úhlu měření, a že měřicí zařízení bylo užito v rozporu s návodem k obsluze, vyvrací listinný důkaz vyžádaný soudem, a to stanovisko autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s. Kunovice ze dne 7.8.2015, který současně potvrzuje závěry správních orgánů, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze a že měřené vozidlo je na snímku umístěno v poloze odpovídající ustavení radaru dle návodu k obsluze. Uvedený důkaz soud provedl v souladu s § 52 odst. 1, § 77 s.ř.s. (zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a § 127 o.s.ř. (z. č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů aplikovaného dle § 64 s.ř.s.).

Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro rozhodnutí, dostály, zcela dostatečně se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

O náhradě nákladů řízení vzniklých státu, představující náklady za podání odborného vyjádření společností RAMET a.s. částkou 1.089,- Kč, která byla uhrazena z rozpočtových prostředků soudu, bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 4 s.ř.s. tak, že povinnost zaplatit státu uvedenou částku má procesně neúspěšný žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 8.9.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**